

5. szám.
Oct. 5-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1/2 év. 3 frt 45 kr. és
1/2 évre sept.—dec. 2 frt 40 kr. uj pénzben. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvárus-
nál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám

X. kötet.

F O H Á S Z

1861-ki szüretkor.

Óh én uram Isten, igazságos Uram,
De csak jó is vagy Te szegény magyarokhoz!
Te gyógyígtatod meg, rosz idő, rosz világ,
Mi árva fejünkre akármi gonoszt hoz.

Mikor mi nagyjaink tőlünk elfordulnak,
A kiknek kezére biztad népek sorsát,
Akkor ő helyükbe Te vigasztalsz, mondván :
„Itt vagyok Én magam, Én vigyázok most rád!”

Mikor átkot, szitkot szórnak mi fejünkre.
Kik bár *testvéreink*, a magyart megennék.
Akkor Te azt mondod : „Én fölmagasztallak
Mostan fog becsülni minden *idegen nép!*“

Mikor kenyereinket kiveszik a szánkából,
Mikor a varrás is szakad már a folton,
Te gazdag termést adsz, bőséget árasztasz :
„Magyar, ne csüggedezz! Im Én helyrepótlom.“

A mikor csordultig tölti meg poharunk
A méltatlanságnak fanyar örömleve,
Te jó szüretet adsz, mondván : „itt a jó bor.
Ha búbanatod van, csillapítsd le vele.“

Köszönjük, oh Uram! még csak egyet kérünk :
Jó nyarunk, őszünk volt: — mostan már a tél jön.
A télnek is meg van az ő saját terhe : —
— Gondoskodjál Uram egy kis befűtésről!

K—s M—n.

1859. évből s a jan.—apr. folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

EGY ADÓEXEQUENS KÁPLÁR NAPLÓJÁBÓL.

(Igaz történet, nem adoma.)

A X. X. hírlap szerkesztőségénél lévén egy kis dolgom mult szerdán, meglepetésemre íróasztalok helyett szalmazsákokat, az ismert munkatársak helyett patrontást, übersvungot, bangalétát s más efféléket puczó katonákat leltem, a legbelsőbb szobában egyes egyedül kéklajbászolván rendületlenül Dániel barátom a manuscriptteket olyan stoicus elszántsággal, a minőnél különbbel próféta druszája sem dicsekedheték az orosz lányok barlangjában.

Én azok közül az emberek közül vagyok, a kik nem tartják helyesnek a katona iránt visszautasító hidegséget mutatni, vagy épen lenézni őt még akkor sem, ha nem nyemre való szolgálatot teljesít, mert hisz' az Isten adott között nagyon sok olyan ember van ám (experto crede Ruperto) a kik szives örömet volnának másutt, ha nem *kellene szolgálattól* azt tenniök, a mit a katonai vas szigor parancsol; sőt még azt is merem aláírni, hogy sok altiszt és közvitéz emberséges jóságát tapasztaltam holni escortiroztatás s más még szorosabb érintkezések alkalmával, — természetesen mindig a katonai disciplinák és vorschiftek szigoru korlátai között, — mely feledhetlen tapasztalataim következtében most is oly örömet váltok a jó vitézekkel egy két barátságos szót, miszerint leginkább azért restellem adóhátralékomat, mert oly csekély a summa, hogy, ha a stájer eintrájber biztos ur csak ugy nagyjából alkalmazandja is reám a *regula aureát*, én ráam egy fertály exequens sem juthat, — pedig nagyon szerettem volna egy pár egész legénynyel poharat koczin-tani e hagyományos os lengyel mondatra:

„Venger polyak dva bratjianski.

Jak do sablye, tak do sklyanki, stb.

a minek hallatára arczába szökken az igazi polyák gyereknek minden csöpp tiszta lengyel vér, és szeméből lángol az a kiolthatatlan becsületos tűz, melyet a szomszéd haza derék fiaí mint hazafiak és katonák egyaránt szívökben szítanak.

A főnebb érintett mathematicai combinatiok szerint nem igen lévén reményem adóexequenshez saját szegényes tűzhelyem táján, azoknak iparkodtam rokonszenvenem kimutatni, a kiket az Isten utamba rendelt a X. szerkesztőség folyo-

sóján s nem is háborította élvezetemet semmi, csak a lap ifjabb munkatársainak s a kiadó eleven vérü fiának gyanakodó közbeszólásai, kik rettenetesen tartottak tőle, hogy ezen articulust el akarom csempészni a „Sajtó“ számára.

Beszélgetésünk körülbelül ennyiből állott:

— Hát tizedes uram, volt-e már több helyütt is adóexecution?

— Már második hónapja, hogy ezen szolgálathoz detasiroztak.

— Pán jeszt polyak? (Az ur lengyel?)

— Ták jeszt, pánye dobrovolni! (ugy van jó uram!)

— Hová való tizedes uram?

— Podoliából.

— Remélem, csak meg voltak mindenütt elégedve a magyar vendégszeretettel?

— Nem lehet panasznunk, de ugy hiszem ellenünk sincsen seholy, a hová parancsolva lettünk.

— Legszebb is az így, mert lám, nem mindenkor fizethet ám az ember tüstént, amint kéri a követelést.

— Jaj uram tudom én azt magamról legjobban, hanem megsegíti az Isten az embert, ha igazán bizik benne. — Erre aztán vigasztalólag elbeszélte a következő saját esetét:

„Engemet aug. 21-én detasiroztak adóexecutionra, s pár nap mulva levelet kaptam hogy aug. 22-én 10 katonát szállásoltak be kis birtokomba otthon, adóexecutionképen. Mint ott gazdaszonykodó néném megírta, 100 és egynehány forintra rug az adó-hátralék; nekem nem ment annyira megkuporgatott pénzeszkém, tehát elmentem a dandárparancsnokhoz, előadtam bajomat, s kértem, hogy adatna ki 100 ftot deponált helyettesi tőkémről (mert más helyett szolgállok) de a parancsnok ur, figyelembe véve azt, hogy még csak e hó 15-én szabadulok ki, s a katonai szabályok szerint, ha 14-én meghalnék, az említett pénz az ezred pénztárát illetné, — nem teljesíthető kérelmemet. És neki nagyon igaza volt.

És inye, midőn már csaknem elbúsultam magamat, hát oda rendelte a jó Isten H. Ist. n hg. tábornokot, a ki értesülvén bajomról, előbb előhozatta a compániám fekete könyvét, és miután

abban nem találtatott az én nevem, — mert 20 évi szolgálatom alatt soha se voltam büntetve — elővette tárczáját, s megajándékozott 100 forinttal, a miből kifizetvén adómat, most már szinte nehezen várom azt az órát, a melyben meglát-

hassam kis gazdaságomat, mely a távolban oly nagy aggodalmat okozott, egy kis ideig.“

És ez a természetes egyszerűséggel s jó szándékkal előadott vigasztalás valóban felvidámitá szívemet.

Dionisius.

FURCSA QUIPROQUO.

A X. X.-i bizottmány feloszlataása utáni napon egy vasuti waggon egyik szögletében három magyar úr ül, s szokás szerint a nap legfontosabb eseményéről beszélget.

Az egyik úr, egy pestmegyei táblabíró, kegyetlen őszinteséggel mondogatá el véleményét az új rendszabály felől, s különösen kijuttatá az illető részt azoknak az egyéniségeknek, kik magyar létükre nem átallják magukat ily czélok eszközévé felajánlani; s legkülönösebben terhelé kifakadásával B . . . nyi urat, a királyi biztos titkárát.

A vele szemközt ülő ur nagy figyelemmel hallgatá a méltó expectoratiokat, s ott, a hol szóhoz juthatott, ő is segített azokhoz toldani.

A mellette ülő úr keveset beszélt, — s látszott rajta, hogy mindig más tárgyra akarja átvinni a beszéd fonalát; de a mi táblabíró ur animositása mellett megint mindig csak a bizottmány-feloszlatásra, a biztosra és a titkárjára tért vissza.

A legelső állomáson, a mint táblabíró úr egy kicsit leszállt a waggonbol körülnézni, utána siet a mellette ült utitárs s megrántva bekesét, azt kérdi:

— Tudja e tekintetes ur, ki volt az, a kinek a fél uton folyvást szidta B . . . urat?

— No ki?

— Hát maga B . . . nyi ur.

Táblabíró ur e tudósítás vétele után sietett hibáját olyformán jóvá tenni, hogy a következő állomásig még csak szundikálni sem engedte vis-a-visját; hanem most kezdte el még csak igazán szidni.

A vis a-vis maga is segített neki utóbb. Duóban szidták B . . . nyi urat. — Már tudniillik az egyik saját magát.

Végre midőn el kellett válniok; a táblabíró még azt a malitziát követte el, hogy nagy nyájassággal megkérde szemközti utitársától:

— Ugyan kérem, *kihez volt légyen szerencsém?*

Mire B . . . nyi ur, jobb sorsra érdemes lélek-jelenléttel, viszonzta:

— Én **Halász Boldizsár** pestmegyei képviselő vagyok.

Ezóta Halász Boldizsárt az ismerősei, a hol előtalálják, így üdvözlik: „*hogy vagy barátom B . . . nyi.*”

Halász Boldizsár pedig dühös, mint az orosz-lán, s tüzzel vassal keresi B . . . nyi urat, hogy *visszacserélhesse a nevét.*

Ritka curiosum.

Az orosz kormányt népfelkelés (általi elnyelés)sel fenyegetik, ha fel nem hagy az alkotmányos kormányzattal!

— Napolyban protestans templom épül; a kormány Schweiz kérelmére aziveesen megengedt. Az elfogulatlan ítélő azt hinné, hogy a pápa ez ellen szent indignatióját nyilvánítandja, pedig ellenkezőleg, felette örvend neki, mert azt hiszi, hogy hű schwaizerjeit ezáltal viaszanyerendi.

— *Mindenváró Ádám.* (olvas) „Die Armee Reduction . . .” Mi az ördög ez, hát már nemcsak a hajszálat, hanem még a karokat is reducálják!

Pajtása. Nem úgy kell azt érteni, mert „arme” annyit tesz, mint szegény.

M. A. Ugy! Hát ez oly szegény reducti -féle historia. — no hisz vigyázz, majd minket is reducálnak.

— Szépen vagyunk! — már a francziák is kilesték hogy mikor van ingyen előadás a népszínházban, s kéj-utazásaikat úgy intézik, hogy akkorra érjenek Pestre.

SÜRGETŐS TUDNIVALÓK.

Jelen évi Szentmihály napjával több rendbeli szállásváltozások történtek, a mikről a közönséget értesíteni kötelességünknek tartjuk.

1. A *Rájxrá*t áttette szállását a *Schmerling-színházból* a „*vesztegár*“ intézetbe.
2. Doctor *Absoluth* áttette szállását a *Nro null*-ből a „*Numero Sicher*“-be.
3. *G. Ede úr* áttette szállását Pest vármegye tömlőczéből Pest városa börtönébe.
4. Pest megye bizottmánya áttette szállását a megye házából — a *gyepré*.
5. Az *agitatio* áttette szállását Magyarországból Erdélybe.

6. A *komoly dráma* áttette szállását a nemzeti színházból a budai népszínházba.

7. A *bohózat* áttette szállását a népszínházból a nemzeti színházba.

8. Kakas Márton áttette szállását az Üstökösből a Vasárnapi Ujságba.

9. Tallérossy Zebulon áttette szállását a Pesti Hirnökéből az Üstökösbe.

10. Az *utlevélrendszer* áttette szállását Ausztriából Amerikába.

11. Az A. allgemeine hazugságai áttették szállásukat a Donau-Zeitungba.

Csak az Üstökös kiadó-hivatala található még ott, a hol eddig volt.

JELENETEK AZ UJON SZERVEZENDŐ BIZOTTMÁNYOK ÉLETÉBŐL.

I. Bierverderber, tiszteletreméltó *legmagasabb* adófizető (Höchstbesteuerter! ez is új cím) kapván a királyi komiszárús kinevező levelét: abban azt olvassa, hogyha ő maga restelne megjelenni a bizottmányban, küldheti maga helyett a nagykorú fiát; s ennek folytán közte és Tonele között ily párbeszéd keletkezik.

— Tonele! herszt ez! Ez nem nekem való kseft. Nem szeretek olyan helyre menni, a hol az ember nem tudja, hogy az ajtón jön-e majd ki, vagy az ablakon? Aztán meg a dolog felelősséggel jár. Valami tréfát találnak ott csinálni, valamit aláíratnak, valamit megszavaztatnak, valamit kölcsönbe belemászatnak: fordulhat a világ; elővehetik az embert s úgy visszafizettetik vele, mint a pinty. Azonban még is ezt a nagy ménkü megtiszteltést visszautasítani nem lehet; mert ha el nem fogadom, új esztendeig mindig nyakamon ül a finantz, s minden transenna lovas katonát hozzám szállásolnak; nem maradok meg a szekaturától. Tudod mit? Te ugrani is könnyebb vagy, ha arra kerül a sor; meg ha valamibe belevisznek, egy tyúkod sincs, a mit elvehessenek tőled, mert minden az enyim: eredj el te a *magas adózó bizottmány*.

a. Tönele kapsz száz szivart, ha elmégy helyettem.

II. Tönele (az egész párbeszéd alatt nem szól semmit, zsebre dugja a meghívó levelet; s csak más nap néz bele, miután a kavéházban utasításokat hallott eleget; azt olvassa a meghívó levélben, hogy ha maga nem akarna menni, elküldheti maga helyett a család ügyvédét; tehát felkeresi az ügyvédet, s ilyen megbízást nyom a markába.)

— A papa száz szivart ígért nekem, ha elmegyek helyette a bizottmányba magasán adózó képviselőnek. A kavéházban ígérték egy fricskát, ha elmegyek. Tudja, örömezt duellálok a szeretöm szalagjáért, ugy a förtenczerségért a fiakker-bálban, vagy az elfogott pagat ultimomért; de már Schmerling urért én bizony nem duellálok. Adok magának a száz szivarból ötvenet, menjen el maga. A leges-leges-legujabb funkelnágel-náj törvény ezt így rendeli. Magának semmi baja se lesz. Különben a papa én rám harragszik meg; s felfüggeszti a havi pénzemet.

III. Fidélius ügyvéd e megbízásra semmit sem szól, mondván, hogy küldje csak azt az

ötven szivart, aztán bizza rá a dolgot. A meghívó levélben az áll, hogyha még az ügyvéd sem érkeznek, elküldheti maga helyett — a jószág felügyelőjét. Az ügyvéd ugy találja, hogy a jószágra ennél az uraságnál senki sem ügyel fel, csupán csak a komondor. Ennélfogva az ügyvéd és a komondor között következő párbeszéd keletkezik.

— Tisztelt Bodri ur: önnek be kell menni a bizottmányba. Itt a levél. Én törvényes ember lévén, nem mehetek. Azonban megbízom helyét üresen sem hagyhatom. Önt ha valami baj éri, legfeljebb az lesz, hogy megstuczczolják, s ehez már mindennek hozzá kell szokni, a mi az alkotmányba bejön.

Antipodes.

- Mondd meg te mandarin, mire vagytok ti olyan büszkék?
 — Arra, hogy mi terjesztjük a „civilizációt“ *keletről nyugot felé*. Hát te doctor, mondd meg, miben kevélykedtek ti?
 — Abban, hogy mi terjesztjük a „civilizációt“ *nyugotról kelet felé*.
 — Nyenformán egy „közös ponton találkozunk.

Borkorcsolyák.

Rapportra ment a buszár az őrmesterhez s mondja:

— Jelentem alásan őrmester uram, hogy a csizmam *maródi*.

— Vidd hát a regiment *csizma-felcseréhez* hadd kúrálja meg.

Más nap azonban ki kellett rukkolni plen parád, s a csizma nem volt még kész; mit tesz a buszár: föltűri nadrágát térdig szépen, lábát pedig kisüviczkolja s megjelenti ő is a többiekkel a zugban.

Szerencsétlenségire éppen subiczkolt lábával szélire esvén a frontnak, lehetlen volt, hogy a vizagáló kapitány figyelmét kikerülhesse; ki is kiszólitván őt a sorból kérdőre vonta tetteért.

— A csizmam *maródi* — felele — de én nem vagyok még oly *maródi*, hogy a subordinatiót ne ismer-ném, s ki ne rukkoljak.

— A francia sereg is kivonul már, majd lassacskán Rómából, ha felváltatik egy másik — francia, sereg által!

— A lithvaniak ugyan gazdagok lehetnek, mert a kormány a felsőbb iskola beiratási díjmentességet (a szegényekre nézve) helységenként csak két szegényre tartotta *szükségeinek* kiterjeszteni.

— Miért horotválja egy bizonyos osztály a Lajthán tul, orra alját oly simára? —

— Hogy ki ne gyuladjon rajta a Lajthán inneni gyufa — ha oda dörzsölik!

— Csupa összeütközések! — Már a mozdonyok s gőzhajók is bomlanak, ezek állhatják még belső tüzőknek kifakadásait — legalább kocczantanak, ha toasztot nem mondhatnak is.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL

Nemes vetély.

Ballada.

Tíz granatéros csakumpakk,
Fegyverrel és bornyúval,
Helybetette magát immár,
A madráczon elnyúlva.
Ujsággal tömve a madrácz:
Alszik, pedig nem is vadrácz.
Az ártatlan granadir.

Ujságírók gazdjához
Vannak kvártélyra vetve:
Egy kis adó-restánczia
Nem levén kifizetve!
Elfelejték biz azt, vagy mi?
Mikor olyan jó „nem adni“
Ez a legfőbb élvezet.

Ez az „én execution!“
Siet hirdetni *Napló*.
A miért ezt odaadná,
Nem volna olyan vakló.
„Én irtam sok kurucz cikket,
Azért ejték ezt a stikket.
Most expresse én velem.“

„Nem igaz! ezt nekem hozták ...
Kiált elébe *Sürgöny*.
„Az egész executio,
Engem ragadt, ma csürkön:
En még stemplit sem fizettem:
Ugy segéljen, mind a ketten
Osztozzunk a katonán.“

„Hohó, hát én ki vagyok itt?“
Protestál erre *Hírnök*.
„Ni még azt is elvitatnák,
Mit felőlem a hír nyög:
A katonát nekem küldik;
Csak úgy vagyok steuerschuldig.
Mint akármely rebellia.“

Kis szobában a kiadó
Magában szakkermentez:
„Ni még összevesznek rajta,
Valjon melyikre ment ez?
Elkapják a dicsőséget,
Polemiaznak a végett:
S — rám marad a fizetés.“

T—y Z—n.

P a r b e s z é d

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul ruthen Rajxratok között, vagy „miről beszélhetnek ők egymás között?“

Isztrikucz. Te! Most akadtam még csak egy derek leányra. Egy grófné — pesztonkája.

Nasszalmicseszkul. Az én ismeretségem különb, mert az szakácsné.

I. Csak otthon az Anicza meg ne tudna róla valamit.

N. Tudod, az a jó ebben a Rajxratban, hogy az ember az alatt ezer mérföldnyire van a feleségétől.

Nasszalmicseszkul. No ma szépen jártam.

Isztrikucz. Hogy hogy?

N. Az a „bizonyos“ Léni azt kívánta tőlem, hogy olvassam el neki, mit irt az uraság a bizonyítványába? Németül van; ő pedig csak lengyelül tud olvasni.

I. De hát te meg sehogy te tudsz.

N. Láttam már egyszer, *hogyan kell?* Az ember a mutató újját végig húzza a fekete soron, s aztán mond valamit, a mi eszébe jut. Hanem feltaláltam fordítani az irást s úgy olvastam. Erre a Léni nagyon nevetett. „Le felé van fordítva az eleje!“ Jól van no. Én nem hagytam megzavarni magamat; levittem az újjamat az irás alá, s elkezdtem neki *alulról fölfelé* olvasni. Ekkor még jobban nevetett. — a bolond!

Isztrikucz. Már ezért haragszom!

Nasszalmicseszkul. Miért te? Az nincs a konvenczióba?

I. Arról beszélnek a Rajxratban, hogy el kellene kezdeni *alkudni* a magyarokkal. Kik menjenek? „Wieser, Waser.“ Engem nem is emlitenek. Pedig én már csak tudok *alkudni*. Nem megalkudtam-e elégszer zabra meg pálinkára — még pedig a zsidóval! Ha van *kehes lova* a ministeriumnak, a mit a magyarral el akar cserélni, csak bizza rám: fogadom, hogy én *rászúrom*.

— — (Valjon elfogadják-e a szerbek a Vojvodinát s bemennek-e aztán a Rajxratba?) A biz úgy van, hogy ha valaki nekem azt mondja: „megeszed-e ezt a szép őszi baraczkot?“ azt felelem rá: „hogya ne eném?“ Mikor aztán megettem a baraczkot; azt mondja: „de már most a csontmagját is edd meg.“ — „Nem kell nekem.“ — „De én úgy értettem.“ — „Én meg nem úgy értettem: itt van a magja: tessék elültetni, majd kikel.“

— — (Azt beszélnek, hogy az országgyűlést megint össze akarják hini) Persze. Azt hiszik, hogy most a muzeumban majd hideg lesz: befagy a szájuk.

Ama bizonyos csizmadia es fele- sége kérdései és feleletel.

E hétre való orakulumok.

De ha sültve meg nem étük; nyersen ugyan meg nem eszadjuk! — Ma nekem; — holnap se nekem, se neked.

— — Türr tehát már megházasodott. (Adja Isten, hogy valaha meg is házassodhassék!) Asszony! Ennél jobb toasztot nem ihattál volna az egészségére.

— — (Hát már most megint nincsen Pestvármegye?) Hiszen csak nem tarthatott örökké! mondá a komáromi fazekas, mikor reggel rakott kályhája estére összedült.

— — Furcsa szerzetek vannak ezek között a román atyafiak között: a minapi aradi gyűlésben egyiket *renegátnak* nevezték, a mi jelent *keresztyénből lett törököt*, a másik magát *protestans-nak* vallotta, a mi vagy *kálvínista*, vagy *lutheranus*; aztán pedig mind a kettő rácz!

— — Hogy csinálják mai világban a pénzt? (Mondja kend frissen, hadd tudja meg más is?) Hát Bécsben összevásárlják a börzén a kreditakciókat bankóért; a mennyit csak kaphatnak; erre a kreditakciók felmennek, akkor Hamburgban eladják a kreditakciókat ezüstért, s kapnak ezüstöt, a nélkül, hogy a bányába mentek volna érte. (Üm, könnyü annak, a kinek a bankóprés rudja a markában van!)

— — Ugyan kedélyes idöket élünk; a miniszterekink mind mulatni vannak; Schmerling úr ő excja madarászni ment, Forgács gróf ő excja vadászni rándult, Plener ur ő excja pedig halászáttal tölti az idöt. Meglehet azonban, hogy ez csak allegoria; s mig mi azt hiszszük, hogy ő excjaik mulatságaik után járnak, Plener ur hitelezni szándékozó *stokfishereket* halászik, Forgács gróf *királyi biztosokra* vadászik, s Schmerling lovag *gimpliket* fogdos lépvezzővel a Rájxráta.

— — (Féltem én nagyon ezt az alkotmányos világot, hogy nem éri meg az idej october 20-át.) Biz ez nem is masánczki alma, a mi *eláll újig*.

— — (Erről a dohánykrawallról jut eszembe, val-

jon hová lesz az a dohány, a mit így konfiskálnak?) Arra nézve mondok neked egy egészen hiteles esetet. Egyszer egy jámbor falusi urnál, feladás következtében megkapnak egy nagy csomó magyar dohányt, szépen megvágva. Sok volt, biz az ráment volna a büntetés *testvérek között is* egy pár ezer forintra. Zsákra rakták, bepecsételték, megmázsálták; épen 1 mázsa 22 font 19 lat és 2 nehézék volt; ezt rá is irták nagyobb pontosság okáért s a zsákok beállították az irodába. A tisztírnoknak hozontá az orrát a dohány, s gondolván, hogy keresztyeni cselekedet lesz, ha azt a zsákok megkönnyebbiti, legalább a bevádolt fél nem fizet olyan sokat, szépen kifejté a zsák oldalát s megtömté a dohányzsacsokjót belöle. Azután megint szépen bevarrta. A mint azonban színá a dohányt, megérzi az irodafőnök az illatot s kérdőre veszi a fratert, hogy jutott hozzá? Az meg vallja őszintén, hogy kibontotta a zsák oldalát, s kivett belöle *egyszer*. „No hát bontsuk ki még egyszer“ mond a főnök; ne fizessen szegény ember olyan sokat; és azután rájárogattak, a tárgyalás alatt jóformán. Jön egyszer maga a finantzdirector. Micsoda magyar dohány illat ez? kérdi a szobába belépve. Nem lehetett eltagadni, megvallottak mindent töredelmesen. No, hát bontsuk ki még egyszer, mond a director; ne fizessen szegény ember annyit. „Ez még a zsebeit is megtömté vele. „De nagyon meglappadt már a zsák“ szól aggódva az irodafőnök. — „Öh azon könnyü segíteni, tanácsol neki a finantzdirector, van itt papiros-hulladék elég, azt a lyukon helyébe tömi az ember.“ Mikor aztán végtárgyalás napján felbontották a corpus delictit, találtak benne egy mázsa 22 font 19 lat és két nehézék — már nem tudom debrői-e, vagy kospallagi, de annyi bizonyos hogy igen finomra vágott papiros nyiradékot. Hogy változott át a dohány? azt senki sem tudta megmagyarázni.

— — Épen most kapom ezt a feloszlatai rendeletet.

„Hallják kentek! Miután már kétszer egymasutan lefoglaltak kentek lapját s ennel fogva Üstökösben anarchia meg van; in, mint magas szerkesztőség által kiküldődött „diván ad hoc“ ezennel tudtara adom kenteknek, hogy az Üstökös minden munkatarsait ezennel elcsapom, elüzöm, elkergetem; netalantantin ellenbenschegülüket karmolomhatalommal is szitoszlattatom. Legközelebb kiadando számot majd in magam, választott uj munkatarsak közremüköndisivel szerkesztetni fogok. Addig is csendesig legyen!

Tallerossy Zebulon
szerkesztői Diván ad hoc.

No asszony: mit szólunk ehez? (Hát — mi is tömegesen beadjuk lemondásunkat, s elvárjuk nyugodtan, milyen lesz hát az a legközelebbi szám, a mit Tallerossy Zebulon maga fog szerkeszteni?) No, az „*mulatságos vármegye*“ lesz, meglásd.